

той вітер що росте увосени — іржавий в'їдливий
молочний — як в часі поліття з колосків стікає
в зіниці ненаситного роздмухав він на сніг пухкий
кульбабу запізнїлу і стирчить заломлене стебло вівса
а соловей у полум'ї роси палахкотить — безкрилий
куди пливуть оті жита що манять незговірливих бродяг ?
чи зійде і коли обіцяна весна якої не було ще тут ?
звиває кажуть в усі вітру ластівка своє гніздо
та кожен вірить лиш у те що бачить : на пустім покосі
клює останнє зернятко озимки призабутий горобець.

Збірка « [Комашиний вимір](#) ».